

ויאמר אלהם יוסף הוא אשר דברתי אלכם לאמר
מרגלים אתם באמת תבזזו וזי פרעה אם תשאן מזה
כי אם בבוא אדניכם הקטן הזה שלחו מכם אחד
ויקח את אדניכם ואתם האסרו ויבזזו דבריכם
האמת אתם ואם לא וזי פרעה כי מרגלים אתם
ויאסף אתם אל משמר שלישת ימים ויאמר אלהם
יוסף ביום השלישי זאת עשו וזי את האלהים
אני ירא אם כנים אתם אדניכם אחד יאסר בבית
משמרכם ואתם לכו הביאו שבר רעבון בתיכם
ואת אדניכם הקטן תביאו אלי ויאמנו דבריכם
ולא תמותו ויעשו כן ויאמרו איש אל אחיו אבל
אשמים אנחנו על אדנינו אשר ראינו צרת נפשו
בהתולנו אליו ולא שמענו על כן באה ארלנו
הצרה הזאת ויען ראובן אתם לאמר הלא אמרתי
אליכם לאמר אל תזטאו בילד ולא שמעתם וגם
דמו הזה נדרש והם לא ידעו כי שמע יוסף כי
המליץ בינתם ויסב מעליהם ויבר ויעב אלהם
וידבר אלהם ויקחו מאתם את שמעון ויאסרו אתו
לענייהם ויעו יוסף וימלאו את כליהם בר ולחשיב
כספיהם איש אל שקו ולתת להם צדה לדרך
ויעש להם כן ויעשו את שברם על זמוריהם
וילכו משם ויפתו האחד את שקו לתת מספוא
לזמורו במלון וירא את כספו והנה הוא בפני
אמותולו ויאמר אל אחיו הושב כספי וגם הנה
באמותולתי ויצא לבם ויזרדו איש אל אחיו לאמר
מה זאת עשה אלהים לנו ויבאו אל יעקב אביהם
ארצה כנען ויגידו לו את כל הקרת אתם לאמר
דבר האיש אדני הארץ אתנו קשות ויתן אדנינו
כמרגלים את הארץ ונאמר אליו כנים אנחנו לא
היינו מרגלים שנים עשר אנחנו אדנים בני אביו
האחד אינו והקטן היום את אביו בארץ כנען
ויאמר אליו האיש אדני הארץ באמת אדע כי כנים
אתם אדניכם האחד הננו אתי ואת רעבון בתיכם
קחו ולכו והביאו את אדניכם הקטן אלי ואדעה
כי לא מרגלים אתם כי כנים אתם את אדניכם אתן
לכם ואת הארץ תסורו ויהי הם מריקים שקיהם
והנה איש צרור כספו בשקו ויראו את צרות
כספיהם המה ואביהם ויראו ויאמר אכ—הם
יעקב אביהם אתי שכלתם יוסף אינו ושמעון
אינו ואת בנימן תקחו עלי היו כלנה ויאמר
ראובן אל אביו לאמר את שני בני תמית אם לא
אביאנו אליך תנה אתו על ידי ואני אשיבנו אריך